

Sygn. akt III CNP 69/07

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa S.G.
przeciwko [...]
o rozwiązanie umowy dożywocia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 października 2007 r.,
na skutek skargi powódki
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 20 października 2005 r., sygn. akt [...]

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 20 października 2005 r. Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego w N. z dnia 16 września 2004 r. w ten sposób, że powództwo S.G. przeciwko [...] o rozwiązanie umowy dożywocia oddalił.

Wyrok Sądu Apelacyjnego powódka S.G. zaskarżyła skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać – obok oznaczenia orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenia jej podstaw oraz ich uzasadnienia i wniosku o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem – także wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, w związku z czym skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że każde wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c. ma charakter samoistny i powinno być spełnione samodzielnie, niezależnie od innych. Przepis ten wyraźnie odróżnia podstawy skargi od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, nie może zatem budzić wątpliwości, że skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl. i z dnia 27 lipca 2006 r., III CNP 25/06, niepubl.). Jeżeli ten sam przepis stanowi jednocześnie podstawę skargi oraz przepis, z którym orzeczenie jest niezgodne, to należy przedstawić oba te elementy w sposób wyraźnie wyodrębniony.

Tymczasem w skardze powódki powołano podstawy, ale nie wskazano przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, co przesądza, że skarga ta nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.

Sąd Najwyższy wyjaśnił także, że przewidziany w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła – ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru – oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów (postanowienia z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05,

OSNC 2006, nr 1, poz. 16 i z dnia 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05, niepubl.). Tymczasem skarżąca ograniczyła się do stwierdzenia, że szkodę należy odnieść do wartości nieruchomości, której własność na skutek umowy dożywocia została przeniesiona na pozwanych, nie sprecyzowała jednak wysokości tej szkody, ani nie wskazała jej rozmiaru. Nie złożyła także żadnych dokumentów, z których mógłby wynikać rozmiar i wysokość szkody. Powyższe oświadczenie, bez dołączenia stosownych dokumentów lub powołania dowodów potwierdzających jego prawdziwość, nie może zostać uznane za spełniające wymagania art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarżąca nie wykazała również w sposób nie budzący wątpliwości, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, zatem nie spełniła wymagania art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjął, że przesłanka ta jest spełniona, gdy skarżący przeprowadzi wywód, z którego wynika, że ani skarga kasacyjna, ani skarga o wznowienie postępowania, a także inne środki procesowe (np. powództwo przeciwegzekucyjne) nie są w sprawie dopuszczalne lub nie mogą zostać skutecznie wniesione. Wywód ten jest zbędny, gdy skarżący dołączy do skargi odpisy orzeczeń dowodzących, że wniesienie tych środków procesowych okazało się nieskuteczne. Spełniając wymaganie art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi zatem wykazać, a więc ujawnić i przedstawić tę okoliczność w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz dowieść jej istnienia i przekonywająco uzasadnić (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17; z dnia 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05, niepubl., z dnia 16 grudnia 2005 r., I CNP 37/05, niepubl. i z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140). W skardze powódki powołano się natomiast jedynie na niedopuszczalność wniesienia skargi kasacyjnej z powodu zbyt niskiej wartości przedmiotu zaskarżenia, co – zgodnie z przedstawionym stanowiskiem Sądu Najwyższego – jest niewystarczające do spełnienia wymagania art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Z tych względów należało orzec, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c. w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 3, 4 i 5 k.p.c.).

